

Derfor mener jeg, det burde være berettiget, at man greb ind over for det. Lige så vel som man kan frede en bygning og fastlægge nogle retrningslinjer for det, kan man selvfølgelig også lave en lovgivning, der siger, at når der er tale om bevaringsværdige værdier, har man altså ikke de rettigheder, som man tidligere har haft, til at disponere over sin egen bygning.

Men det er, kan jeg forstå, noget af en hård nyser. Jeg vil i hvert fald foreslå, at man også overvejer under udvalgsarbejdet, om det ikke som et minimum kunne knyttes til vilkårene, hvis man fik offentlig støtte. Jeg synes, det kunne være et skridt på vejen, hvis man siger, at i den udstrækning man får støtte af f.eks. Bevaringsfonden eller af det, den nu kommer til at hedde i den nye lov – puljer, eller hvad det nu bliver til – at når man modtager offentlig støtte til det, ja, så er en del af vilkåret bl.a. også, at man er forpligtet til at bevare de bevaringsværdige forhold, der i øvrigt er i bygningen.

Jeg synes, det vil være rimeligt, når det offentlige går ind og finansierer det, at man så også sikrer ikke blot lige den del, man finansierer, men hele den bevaringsværdige værdi, der ligger i bygningen, og at det også forudsættes, at kommunen får en ret til at gribe ind over for den. For ellers gælder jo, som det er i dag, og som der henvises til i bygningsreglementet, politivedtægten.

Og jeg mener, at Miljø- og Planlægningsudvalget på turen til Horsens så, hvad det betød for det lille bageri, hvor kommunen, selv om den gerne ville gribe ind over for en bygning, ingen mulighed havde for det; man lod den bare bevidst forfalde. Man kan først gribe ind, når det er politivedtægten, der giver hjemmel til det, når der er fare for liv og lemmer. Og det mener jeg er en risikabel måde, et alt, alt for lavt niveau at lægge, når det drejer sig om kulturmiljøerne.

Men jeg håber, at man under udvalgsarbejdet f.eks. kan finde ud af en måde at knytte det til fondene eller støtten på.

Med hensyn til kommuneatlas vil jeg gerne sige, at en stor støtte også i en lokal kamp i forhold til en lokal myndighed for at bevare en bevaringsværdig bygning er, at den har fået stemplet bevaringsværdig.

Og dér synes jeg, det stadig væk er vigtigt, at det er staten, der går ind og laver det, i et samarbejde selvfølgelig med den lokale tekniske forvaltning, men at staten har et stort ord at skulle have sagt. Hvis det alene var et kommunalt anliggende, kunne man godt forestille sig,

at nogle af de bygninger, som egentlig var bevaringsværdige, men som lå på nogle strategiske steder, hvor man godt kunne tænke sig et eller andet prestigebyggeri, ikke fik stemplet bevaringsværdig.

Derfor synes jeg, det er vigtigt at få det gjort som en obligatorisk ting, at man laver det. Jeg forstod på ministeren, at man i hvert fald gerne vil gøre alt for at fremme det og måske også finde nogle af pengene ved at sige, at kommunerne skal være med til at betale det selv.

Og så mener jeg, at hvis man har lavet et kommuneatlas, bør det også være det atlas, der er grundlag for en eventuel lokalplan og kommuneplan, hvor man laver de bevarende lokalplaner.

Så har vi også nævnt – hvis man nu skal gemme det med skatten til sidst; det er nok meget klogt, tror jeg, for det er det, der er mest blæst omkring – at vedrørende de kommunale bevaringsråd og de regionale kulturmiljøråd er vi også meget glade for ministeren; det var jo ministerens egen idé, som vi jo sådan set bare har villet sikre, og som ministeren kom med under kulturmiljøredegørelsen.

Vi synes, det er en god ting, at man kan få en saglig hjælp; det vil også være en god hjælp for mange beboere og enkeltpersoner, men også folk, der gerne vil finde ud af, hvordan de kan te sig i forhold til deres egen bevaringsværdige bygning.

Vi så sådan set gerne, at det havde en vis vægt i forhold til en kommunalbestyrelse. Jeg kan godt se, at det har det, i det øjeblik den er sammensat fagligt, sådan som der er lagt op til fra ministerens side, men vi kunne godt tænke os, at man i hvert fald også i vejledningen måske sagde nogle ord om, at man næsten opfatter det som en ankeinstans, hvad vi gerne så det var, men at man i hvert fald i en vejledning omkring lovgivningen kunne præcisere, at man synes, at som hovedregel burde kommunerne følge de udsagn, der kom fra et sådant råd.

Så så vi selvfølgelig også gerne – og det svarede ministeren jo også positivt på – at man inddrog den økologiske vurdering som en del af bevaringsværdien. Det mener jeg er et ekstra kriterium, som også er nævnt i kulturmiljøredegørelsen, og det håber jeg også kommer med og bliver fastsat som en del af det, der skal være grundlag for udarbejdelse af kommuneatlas fremover.

Endelig har vi – som nogle organisationer også har gjort det – foreslået, at man skulle gen-